

21.6. 2026, 3. neděle po Trojici

Introit: A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, vyvedl je z tísně: utišil tu bouři, ztichlo vlnobití. Zaradovali se, když se uklidnilo, on pak je dovedl do přístavu, jak si přáli. Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná, ... (Ž 107,28-35)

Píseň: 702 *Krásná je modrá obloha*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme za krásu, za zázrak života, povzbuzení, uzdravení, za to, když se objeví naděje. Je kolem nás, Pane Bože, dost šedi, smutku, zoufalství, prosíme, pomoz, ukaž východiska, povzbud' unavené, prosvětli tmu, dodej naději. O zdraví pro nemocné prosíme, o trpělivost, když se nám věci nedaří. O schopnost vidět věci z různých stran prosíme.

Myslíme na to, co jsme pokazili, kdy neměli trpělivost, moc neposlouchali, co říkají druzí, mysleli hlavně na sebe. Prosíme, odpusť.

Prosíme za dnešní den, za neděli, prosíme, ať jsou bohoslužby setkáním s lidmi i s tebou.

Čtení: Lk 8,22-25 Utišení bouře

Píseň: 781 *Jednou budem dál* (kytara)

Text: Sk 27,20 - 28,2 (Ztroskotání na cestě do Říma)

Kázání:

1. Lidé v nouzi.

Začnu od konce. 20.6. 1951 byla uzavřena *Úmluva o právním postavení uprchlíků*. Když tato úmluva slavila 50. narozeniny (2001), vyhlásila OSN 20. červen jako Světový den uprchlíků. "Cílem dne je upozornit na práva, potřeby a sny uprchlíků, mobilizovat politickou vůli a zdroje a podporovat jejich integraci do společnosti." Den uprchlíků byl včera, po pětadvacáté.

Jak to souvisí s naším příběhem?

U břehů neznámého ostrova ztroskotala loď s 276 cestujícími. Lidé vlastními silami nebo na kusech rozbité lodi doplávali ke břehu, vyčerpaní, mokří, špinaví vylezli z vody... Posádka lodi, vojáci, vězňové. Mezi nimi i apoštol Pavel. Co udělali domorodci? Zapálili hranici dříví a všechny k ní pozvali, protože začalo pršet a byla zima. Ten ostrov se jmenoval Malta.

Naše země nemá moře, uprchlíci přicházejí po souši. Kdoví jestli mezi nimi nejsou i lidé nebezpeční, hledaní, snad i kriminálníci. Zdá se, že to Maltané tenkrát neřešili. Ti lidé, kteří vylezli na břeh, byli prostě lidé v nouzi.

Trochu to připomíná jiný příběh, zapsaný také evangelistou Lukášem (autorem Lk a Sk). Podobenství o milosrdném Samařanu. Židovští souvěrci tomu zraněnému nepomohli, až když kolem šel cizinec, neoblíbený Samařan, tak se neohlížel na možná rizika a raněnému pomohl. Byl to totiž bližní v nouzi.

2. Do Říma.

Pavel je na cestě do Říma. Dlouho toužil se tam dostat, jak píše v epištole Římanům. Teď to ale je cesta vězně, byť privilegovaného. Nejde tedy o cestu plánovaně misijní, ale podle Sk je všechno, co Pavel dělá, nějakým způsobem misijní. Rozhovory s lidmi na lodi, s důstojníkem, který ho hlídá... pozvání k jídlu, dodávání naděje, posila lidí kolem. Různými způsoby Pavel svědčí o víře. V tom nám může být inspirací; misie není jen zakládání nebo rozšiřování sboru, svědky jsme prostě v životě - v těch obyčejných (i neobyčejných) situacích.

Pavel jede do Říma, protože se odvolal k císaři a jakožto římský občan, má právo, aby se císař jeho případem zabýval. V Římě Pavel dostal povolení bydlet v soukromém bytě, bude ho hlídat jeden voják. Žije zde relativně svobodně. *V najatém bytě je dva roky, přijímá všechny, kdo přicházejí, zvěstuje Boží království a bez bázně a překážek mluví o Pánu Ježíši Kristu* (tak končí celá kniha Sk).

Nevíme jak Pavel skončil, pravděpodobně zahynul při pronásledování křesťanů v Římě.

Tímto jsme předběhli, ale chtěla jsem přiblížit kontext celé této Pavlovy cesty.

3. Nebezpečí.

Po mnoho dní se neukázalo ani slunce ani hvězdy. Prudká bouře neustávala a již jsme ztráceli všechnu naději, že se zachráníme... (v. 20-21)

Teď, když (opět) začínají letní horka, budeme občasně mraky a déšť vítat, nicméně si jistě vybavíte, jak deprsivně působí, když se slunce více dnů za sebou neobjeví vůbec. Ale nejde jen o počasí. Pavel je vzdělaný žid, proto jistě zná slova proroka Joele: *Slunce a měsíc se zachmuří a hvězdy ztratí svou zář. Hospodin vydá řev ze Sijónu, vydá hlas z Jeruzaléma, zachvějí se nebesa i země...* (Joel 4,15-16) Počasí je u proroka ohlášením konce.

Pavel se možná ptá podobně: Je ta bouře a temná obloha znamením konce?

Ještě ne. Ústy anděla Pán Bůh Pavla ujistil, že jeho cesta ještě není u konce. Situace je vážná, jde o život, ale vím o tobě, Pavle, vím o vás. Ještě budete žít.

A tak Pavel zve lidi k jídlu. Pojďte se najíst, potřebujete posilu. Plavba je a ještě dál bude náročná.

Poté, co se najedli, začali házet do moře obilí, aby lodi ulehčili. Odhazování zátěže z lodě do moře se v podobných situacích dělo. (Možná i děje?) Je to věc těžká. Vzdát se toho, co člověk má, v čem je uložena naše práce, má to hodnotu, je to i zajištění do budoucna - ať už jsou to věci denní potřeby nebo jídlo nebo to, co můžu dál prodat. Nebo k čemu mě vážou silné vzpomínky. Teď ale jde o život. O holý život. To vrhá na situaci jiné světlo.

Můžeme o takovém odhazování zátěže přemýšlet v souvislosti s plavbou životem. Co s sebou neseme a táhne nás k zemi nebo někam, odkud chceme vyjít? Co nás brzdí, uzemňuje? Čeho bychom se nechtěli, nedokázali vzdát? Co je pro nás cenné? Není to špatně takové věci mít i o nich přemýšlet.

Souvisí to i s připomínkou uprchlíků nebo vystěhovalců. Co si s sebou člověk může vzít? A z druhé strany - co všechno ti lidé opustili, o co přišli... Někdy i: co jim bylo vyrváno.

4. Bouře.

Voda, moře je nebezpečný živel. Opakovaně o tom v Bibli čteme. Bouře "meteorologické" - opravdu prší, jsou vlny, povodně.... Bouře v přeneseném slova smyslu: ohrožení nepřitelem, válka, strach, nemoc, životní těžkosti, zvraty, ztráty. A do těch bouří mluví Bůh.

Nebojte se, nikdo nezahyne. Bylo dáno poznat Pavlovi a on k té naději zve všech 276 lidí na palubě.

Když byl Ježíš na lodi se svými učedníky, také přišla bouře. Zásadní příběh evangelií, píše se o tom několikrát, abychom ho nepřehlédli. Ježíš na lodi klidně spí. Učedníci se třesou strachy, bojí se o život, celkem logicky, jsou to rybáři, s bouří mají zkušenost. Proto Ježíše budí. Ježíš bouři utiší a pak užaslým učedníkům řekne: Kde je vaše víra?

Vždyť - chceme odpovědět - víra se projevila tím, že probudili Ježíše. Nebo ne?

Ježíš se na ně nezlobí, že ho budí. Ale z jejich strachu cítí zoufalství, že je Bůh nadobro opustil, že vypadli z jeho ruky. Zázitek bouře je tak silný, že úplně zaplnil ten prostor mezi člověkem a Bohem. Deka, černota, tma udusila víru. A to je Ježíšovi líto. Tentokrát bouři utišil, a tak ještě budou mít učedníci čas se učit víře, která bude dosahovat až na druhý břeh. Budou se učit víře, která je pronese i bouří, jež se neutiší. Budou věřit, že Bůh je s nimi, i když budou přecházet "na druhý břeh". Že s nimi bude i v jejich umírání.

A o tom je i dnešní příběh o plavbě do Říma. Pavel tam jede jako vězeň, jede vlastně vstříc svému konci. Možná to nebude bezprostředně po přistání v Římě, ale dříve nebo později k němu dojde. Ztroskotání na cestě je tak trochu přípravnou lekcí.

Prosíme, Pane Bože, o víru dosahující až na druhý břeh. Amen.

Píseň: 712 *V tvé síle Pane Bože můj*

Ohlášky

Píseň: 392 *Ó světlo světa, Kriste náš*

Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání: Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. (Žd 13,1-2)

Požehnání: Jsem si jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže vás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 8,38-39)

Píseň: 706 *Důvěřuj se v Pána*